

Iv. Langerholz: **Sveti Alojzij.**

c) Čistost in sramežljivost.

ilijo na podobi svetega Alojzija ste gotovo že opazili? Lilija oznanja, da je poznal sveti Alojzij posebno dve čednosti: čistost in sramežljivost.

Čistost in sramežljivost sta si kakor dve sestri, ki ne moreta živeti druga brez druge. Poslušajte, kaj pravi vaš prijatelj, škof A. M. Slomšek, o teh dveh čednostih: »Lepše kot jutranja zarja, visoke planine in globoke doline ogrinja deviška sramežljivost mlado, nedolžno lice. Ona občuti, kaj je nesposodobnega, grdega, pregrešnega, naj si bo v besedi, dejanju in zadržanju, in priča, da je duša še lepa, čista Jezusova nevesta, da je srce nedolžno Jezusov prestol; rdeče lice je le njen porok (t. j. nam priča, da je človek še sramežljiv). Sramežljivo, rahlo srce vsaka kriva beseda, vsaka nesposodobna šala in še tako skrivni nečisti pogled zaboli.«

»Sramežljivost in čistost si morata biti sestrici pri vsaki pošteni devici. Brez čistosti sramežljivost nič ne velja; čistost brez sramežljivosti pa ni doma.«

Gotovo veste — kaj bi vam pravil! — kako Bog ljubi sveto čistost in sramežljivost. Blagor jim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali!

Poglejmo, kako je skrbel sveti Alojzij za ti dve čednosti.

Gospa Kamila Ferari pripoveduje iz Alojzijevih otroških let to-le: Nekega večera se je igrala na kastilijonskem gradu mala družbica otrok. Igrali so neko igro, pri kateri je moral vsak, ki se je kaj zmotil pri igri, kako stvar zastaviti. Če je hotel svojo stvar zopet nazaj dobiti, je moral izvršiti to, kar so mu ukazali drugi igralci. (Naši otroci igrajo po več

krajih podobno igro, ki ji pravijo »frči, frči«. Mogoče jo poznate?) Alojzij je bil na vrsti, da dobi nazaj zastavljeno svojo lastnino. Poljubiti bi bil moral le senco neke deklice, ki je bila navzoča pri igri. Alojzij je pa lahko zardel, nevoljen zapustil družbo, in nihče ga ni mogel več pripraviti, da bi se bil še kdaj udeležil podobne igre.

Njegov služabnik, ki mu je vsak dan pomagal pri oblačenju, je zatrjeval, da se ga ni smel nikoli dotakniti.

Dolgo časa je živel sveti Alojzij na dvoru španske kraljice Marije. Pa se je tako malo brigal za ves svet okrog sebe, za vse ljudi na dvoru, da niti kraljice same ni poznal. S povešenimi očmi je hodil med vso pisano družbo na dvoru — njegovo srce je bilo le pri Bogu. Kraljica sama je imenovala trinajstletnega mladeniča Alojzija majhnega svetnika.

Nekega dne leta 1584. se je mudil Alojzij v palači turinskega nadškofa. Bilo je tam zbranih več mladeničev njegove starosti. Med njimi je bil tudi že okrog sedemdeset let star meščan iz Turina. In ta mož je začel praviti mladeničem grde, nespodobne šale. Alojzij ga zavrne ves nevoljen: »Ali vas ni sram, da tako star gospod tako nespodobno govori vpricho mladih ljudi!« In pri tisti priči je zapustil Alojzij družbo.

Blagor mu, kdor hodi po takih stopinjah! Čisto in sramežljivo srce ljubi Boga, ga rado moli, hrepeni po njem in po njegovih oltarjih; nečisto srce pa beži od Boga. Čistost in sramežljivost delata človeka srečnega in zadovoljnega, nečistost pa onesreči človeka za vse življenje.

Poglejmo še, kje je sveti Alojzij dobil toj moč, da je ostal čist in sramežljiv vse svoje žive dni! Ljubezem do presvetega Rešnjega Telesa, češčenje Marije, Materē božje in pa misel na večnost: to ga je ohranilo. Pri vsakem delu se je vprašal: »Kaj mi pa to pomaga za večnost?« Otrok moj! Tudi ti se tako vprašuj. Prav gotovo ti ne bo žal ob smrtni uri.

Še mnogo lepega bi bilo povedati iz življenja angelskega mladeniča Alojzija. A mnogo o njem že tudi sami veste. Skrbite le, da boste vsaj v teh čednostih napređovali, ki ste jih spoznali v tej naši šoli!

Ljubi sveti Alojzj! Ti pa čuvaj in blagoslavljalj našo slovensko mladino, da pride po Tvojih stopinjah do rajskih višav, do večne sreče!

Francka Zupančič:

Lakota.

(Vojna pravljica.)

Družinica je povečerjala krompir, malo mleka in kosček ovsenega kruha. Bratec in sestrice sta še obsedela in zrla na prazno mizo, kot da bi še kaj pričakovala — ali da je še kaj na mizi. A bilo ni nič več. — Tako je bilo dan za dnem.

Iz oces otrok je prisijal mal, nemiren duh. Zalesal po mizi, in koder je uzrl drobtinico, se je pripognil do nje ter jo je pobral. To je bil lakotni duh. Ko pa je bila miza prazna, čisto prazna, se je vrnil škodoželjno v rjave očke otrok ter zrl vunkaj, kot da hoče oznanjati vsemu svetu: tu domuje glad.

Otroka sta bila zelo pridna. Nič nista tožila in jadikovala. Sedela sta sključena kot dva plašna ptička. V kuhinji zunaj je pomivala mati posodo. Za pečjo je pa sedela babica in je poklicala zdajci otroka k sebi. Njene oči so videle globoko v rjave očke otrok. Lakotni duh pa je takoj ob klicu babice izginil izza očesnih okenc in se je skrtil na dno otroških srčec. A babica ga je še vseeno videla ondi, kako je čepel v koticu in čakal, kdaj bo kaj popraskati. In mislila si je babica: »Da bi imela le kosček kruha, pa bi ga prepodila tega krvosesa.« — Lakotni duh pa se je potuhnil kot mačka: poželjivo in zviŕo.

Bil je čas, ko je prinesla mati po večerji vsakrat lep kos belega kruha, dobrega, maslenega — ali pa